

n, daksparren, riet voor afdekking, plan- en nog veel meer.

d loeit om het huis. „Geen dakreparatie g.” zegt Tjaard, „dat zou al te gemakkelijk s we één pan losmaakten, ging door de rest vanzelf.”

heeft gelijk. We moeten maar met iets eginnen, er is toch werk genoeg.

niet veel helpen en ga zitten toekijken in e stoel die we rijk zijn en die ik voor het gezet naast de oude schouw, waar helaas vuurtje in brandt.

over het nu kale korenveld naar de bruin getinte duinen en 't prachtig oranje bes- e, waar de pluk van de cranberries nog in gang is. De regen klettert tegen de ruiten nd staan de wilgen voor het huis. Het van Tjaard zoekt beschutting onder de die nog niet alle blad verloren heeft. n de kinderen over het bruggetje, met etje en kopjes; met een hoeraatje wordt ontvangen.

ternis valt in, de korte najaarsmiddag is rbij; we trekken langs 't weggetje naar uis, waar 't licht en warm is; zijn vrouw

zet de dampende stampot op tafel en op de kachel pruttelt de pap.

Het is gezellig daar te zitten en te luisteren naar de wind en de zee in de verte. Het is nog gezelliger als de tafel is afgeruimd, de mannen hun pijp stoppen en de breikous voor de dag komt.

De oude boer, die aan den overkant woont, heeft gehoord dat wij er zijn en komt op kousevoeten binnen, zijn harmonica onder de arm. Hij weet dat we graag luisteren naar de vele Terschellingsche liederen, die hij kent.

De tonen van de harmonica vullen de kamer en overstemmen zijn ietwat bevend geluid als hij inzet:

„O, Skilge, min land-je, wat hab ik di jeaf,
Al wa de net priset, Die fint mi toch deaf.”

't Eene lied volgt het andere, meestal met een eindeloos aantal coupletten, oud-Terschellingsche minneliedjes en gezangen van de zee, waarop alle Terschellingers in hun jeugd gevaren hebben.

Als we eindelijk opstaan om naar bed te gaan, is de wind gaan liggen; ook de regen heeft opgehouden en de lucht is helder.

„Een mooie dag voor het werk morgen,” zegt Tjaard. En we wenschen elkaar goeden nacht.

R OOGEN EN DE HEERLIJKHEID

door NANNIE VAN WEHL

angs was ik op bezoek bij een herstellende, die in een rusthuis op verhaal zocht te een zeer ernstige en langdurige ziekte. om 'te troosten. En verweet me bitter cht. Troosten, hier?

st weet ik, wat herstel is. O, beeld het zonnige ontboezemingen, spreek er niet stralende oogen, dan weet gij er nie's zijt gij nog nooit hersteld van een zware n kent gij de langzame folteringen niet d maar weer moéten, gedreven door eigen oplevende energie, en telkens weer niet

kunnen. In bittere oogenblikken terugwenschen naar het ziekbed, toen niets moést en niets geveerd werd, door jezelf niet en door de buitenwereld niet.

Dan, triester, navranter uur had ik moeilijk kunnen doormaken. Een schamele kamer, donker, somber, koud, in deze wreede, sombere Junidagen. Want Vrouw Zorg regeert de haarden en legt er een poover laagje vuur in, wat dom is, hoe gebogen Vrouw Zorg ook gaat. Want nu zeggen de menschen: „koud! koud! bij zulk een zieke! Er wordt toch voor betaald!”

De zieke. Wij praten van malaise, van slechten

tijd. Daar zijn menschen, die onafgebroken bezocht worden door de eene ramp na de andere, sedert dien schrikkelijken Vrijdagmiddag eind Juli 1914, toen het mobilisatiebesluit rondvloog.

Toen is voor menig leven, voor menig vrouwenleven de groote ontreddeering al begonnen.

Hier zat er zoo eene, te probeeren te herstellen, nu het ongeluk eindelijk het moede lijf zèlf te pakken had gekregen, nadat de geest al méér had moeten dragen, dan men mogelijk acht voor een menschengest, nadat het arme vrouwen- en moederhart meer geleden had dan men kan begrijpen van het kwetsbaarste onder de menschenharten.

Toen kwam er nóg een bezoek, een vrouw, bij wier aanblik mij altijd het hamerende Bijbelwoord te binnen schiet: „Maar wie nièt heeft, dien zal genomen worden, ook dat wát hij heeft”.

En zoo zaten wij daar in die koude, kille kamer, in het halfdonker, omdat de dag zoo triest was. De wind rukte aan de bloesemtakken, de regen regende de weigelia's uit.

Ik wist niets, zeker geen troost.

Daar zei het bezoek tegen de zieke: „Had je dát gedacht, zùlk weer na die heerlijke Meidagen?”

En haar stem was als licht in de sombere kamer. Ik luisterde blijde toe. De ban brak.

De zieke, die al zoo lang zwierf van rusthuis door ziekenhuis naar gastvrij huis, had toch ergens nog, aan den rand van bosch en hei een eigen huis. Een adres, waar zij hoorde. Maar het was al lang ledig, het leven en de dood hadden het geplunderd. Doch het stond nog altijd dáár en ergens was ook nog wel een vrouw, die het weer bewoonbaar kon maken.

Daar hadden de beide vriendinnen een deel van de Meimaand doorgebracht.

En nu: „Had je dit kunnen denken, na heerlijke Meidagen?”

De zieke veerde op: „Wat hebben wij het heerlijk gehad!”

En beiden wendden zij zich tot mij, in een duet: „Zooiets hebben wij nog zelden bel Zulk een reeks Meidagen!”

„Nooit nog was het groen zoo vol, zoo weelderig! Dat kwam doordat het zoo lang koud geweest was, zei de tuinman. En tòch waren er niet v nachtvorsten geweest. Dus werd het normaal tegengehouden in zijn groei en dat is er goed voor!”

„Je had mijn ligusterhaag moeten zien! Zóó dik En frisch! en gaaf!”

„En de roode beuken! Een tint om niet te beschrijven!”

„En dan wandelden wij veel. Soms waren w 's morgens om acht uur al op stap.”

„De sering! De gouden regen! Maar de brem was heelemaal een sprookje! En daar de jon groene berken tusschen! En dan al die heerlijk bloemen, die de menschen tegenwoordig in hun tuin zetten! Die roode en witte pioenen, die paarse en gele irissen, de blauwe regen, de meien, de vlier. Wij hadden geen oogen genoeg om te kijken!”

Weg was de somberte van het kille namiddag uur. Haar oogen hadden de heerlijkheid gezien en zij tooverden die terug in de grauwe kamer. En haar harten hadden zich gesterkt aan al het schoons:

Und wie viel ist dir geblieben!

Und wie schön ist noch die Welt!

Ik luisterde. Ik voelde mij doordrongen van groote bewondering voor die oogen en die harten.

En gebod mijn oogen en mijn hart, daar een voorbeeld aan te nemen. □ □

